η' Σειρὰ τῶν παιδιῶν

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΠΕΓΑΛΟΥΔΑ

(Ἰαπωνέζικη παράδοσις)

Στὰ παλιὰ χρόνια ζοῦσε στὴν Ἰαπωνία ἕνας φτωχὸς ψαρᾶς, ποὺ δὲν εἶχε ἄλλη περιουσία παρὸ μιὰ βάρκα, κι' αὐτή σ' ἐλεεινὴ κατάστασι, μὲ πανιὰ λυωμένα καὶ χιλιοπαλιωμένα. Εἶχε ὅμως κι' ἕνα χαριτωμένο καὶ καλὸ κοριτσάκι, τὴν Τζαπέ, ποὺ περιποιόταν, τὸ φτωχὸ πατέρα της καὶ πήγαινε τακτικὰ μαζύ του στὸ ψάρεμμα.

Ἕνα πρωὶ ποὺ ἡ Τζαπὲ καθόταν στὴν παραλία καὶ περίμενε τὸν πατέρα της, εἶδε κάτι παιδιὰ τοῦ δρόμου ποὺ εἶχαν τσακώσει μιὰ ἔξοχη πεταλούδα καὶ ἑτοιμάζονταν νὰ τὴν τρυπήσουν μὲ μιὰ μακρυὰ καρφίτσα. Ἡ Τζαπὲ λυπήθηκε τὴν καϋμένη τὴν πεταλούδα καὶ παρεκάλεσε τὰ παιδιὰ νὰ τῆς τὴν δώσουν, προσφέροντάς τους γι' ἀντάλλαγμα τὸ μεσημεριανό της φαγητό, ἕνα παστόψαρο δηλαδή, κι' ἕναν κεσὲ ρύζι.

Ἡ ἀλλαγὴ ἔγινε καὶ μόλις ἡ κόρη τοῦ ψαρᾶ πῆρε τὴν πεταλούδα στὰ χέρια της τὴν ἄφησε νὰ πετάξη ἐλεύθερη κι' ἔτρεξε νὰ συναντήση τὸν πατέρα της ποὺ τὴ φώναζε. Μπῆκαν κι' οἱ δυό τους στὴ βάρκα καὶ ξανοίχτηκαν γιὰ νὰ ρίξουν τὰ δίχτυα τους. Ἄξαφνα σηκώθηκε φοβερὴ τρικυμία καὶ ὁ ἄνεμος φυσιῶντας μὲ ὁρμὴ ἔσχισε σὲ χίλια κομμάτια τὸ παλιό, μπαλωμένο πανὶ καὶ τὸ πέταξε μακρυὰ στὴ θάλασσα μαζὺ μὲ τὴν ἀντένα.

Ἡ Τζαπὲ καὶ ὁ πατέρας της κινδύνευαν νὰ πνιγοῦν γιατὶ ἡ βάρκα ἔμενε σχεδὸν ἀκυβέρνητη καὶ τὰ κύματα τὴ χτυποῦσαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάστηκε μιὰ πεταλουδίτσα κι' ἦρθε καὶ κόλλησε ἐπάνω στὸ κατάρτι. Κι' ἐνῶ ἡ Τζαπὲ καὶ ὁ πατέρας της ἔμεναν ἄφωνοι ἀπὸ τὸ θαυμασμό τους, ἡ πεταλούδα ἄρχισε νὰ μεγαλώνη, νὰ μεγαλώνη, ὥσπου τὰ φτερά της ἔγιναν μεγάλα σὰν τὸ πανὶ τῆς βάρκας.

Ὁ ψαρᾶς μπόρεσε ἔτσι νὰ κυβερνήση τὴ βάρκα του ὥσπου κατακάθησε ἡ τρικυμία. Ἔρριξε τότε τὰ δίχτυα του καὶ ὅταν τὰ τράβηξε ἦταν τόσο γεμᾶτα ψάρια ποὺ λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ἔσπαζαν. Ποτὲ δὲν εἶχε βγάλει τόσα πολλὰ ψάρια ὁ φτωχὸς ψαρᾶς.

Καταχαρούμενος λοιπὸν ἔστριψε τὸ τιμόνι κατὰ τὴ στεριά. Ὅσο πλησίαζε ὅμως, τόσο κι' ἡ πεταλούδα γινόταν μικρότερη. Κι' ὅταν ἡ βάρκα ἄραξε, ἡ πεταλούδα εἶχε πάρει πάλι τὸ φυσικό της σχῆμα.

— Εἶμαι ἡ πεταλούδα ποὺ ἔσωσες ἀπὸ τὸ θάνατο, εἶπε τότε στὴν Τζαπέ, καὶ θέλησα νὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὴν εὐεργεσία ποὺ μοῦ ἔκανες. Νὰ εἶσαι πάντοτε καλὴ κι' εὐσπλαχνικὴ καὶ θὰ εἶσαι εὐτυχισμένη.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ πεταλούδα πέταξε μακρυά.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ὅταν ἡ βασίλισσα Βιλελμίνα τῆς Ὁλλανδίας ἦταν μικρούλα, δὲν ἦταν καὶ τόσο φρόνιμη καὶ ἡ μητέρα της ἀναγκαζόταν συχνὰ νὰ τὴν τιμωρῇ. Πολλὰ ἀπὸ τὰ μαθήματά της ἡ μικρὴ Βιλελμίνα τ' ἀντιπαθοῦσε φοβερὰ καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα συχαινόταν τὸ ράψιμο. Γι' αὐτὸ πολλὲς φορὲς ἡ μητέρα της, ἀντὶ γι' ἄλλη τιμωρία τὴν ἔβαζε νὰ καθήση κοντά της καὶ τὴν ὑποχρέωνε ἐπὶ μία ὥρα νὰ ράβη.

Κάθε τρία λεπτὰ ἡ μικρούλα βασίλισσα ρωτοῦσε τί ὥρα εἶνε, κι' ὅταν ἐπιτέλους τελείωνε ἡ ἀγγαρεία της, δίπλωνε βιαστικὰ — βιαστικὰ τὸ ἐργόχειρό της καὶ γιὰ νὰ ξεσκάση ἄρχιζε νὰ τρέχη μέσα στὰ διαμερίσματα τοῦ παλατιοῦ καὶ νὰ κάνη τόσο θόρυβο, ὅσο δέκα παιδιὰ μαζύ!

Ἡ μεγάλη ἀγάπη τῆς Βιλελμίνας ἦταν ἡ κοῦκλες της καὶ οἱ διάφοροι αὐλικοί, οἱ συγγενεῖς της, μὰ καὶ οἱ ἐπαρχίες τοῦ βασιλείου της, γνωρίζοντας τὴν ἀδυναμία της αὐτή, τῆς ἔστελναν κάθε γιορτὴ γιὰ δῶρο, τὶς ὡραιότερες κοῦκλες ποὺ μποροῦσαν νὰ γίνουν. Ἔτσι ἡ Βιλελμίνα σχημάτισε μιὰ περίφημη καὶ μοναδικὴ κουκλοσυλλογή. Ὡστόσο ὅλες αὐτὲς τὶς κοῦκλες τὶς περιποιόταν καὶ τὶς φρόντιζε μοναχή της, καὶ δὲν ἄφηνε κανέναν ἄλλον νὰ τὶς ἀγγίξη.

Ἐκεῖνο ποὺ ἀντιπαθοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τὶ ἄλλο ἡ μικρὴ βασίλισσα ἦταν τὸ νὰ τὴν ὑποχρεώνουν νὰ πηγαίνη στὸ μεγάλο παλάτι τοῦ Ἀμστερνταμ καὶ νὰ βγαίνη στὸ μπαλκόνι γιὰ νὰ τὴ ζητωκραυγάση ὁλαός της. Αὐτὸ ἡ Βιλελμίνα τὸ ἔτρεμε περισσότερο ἀπὸ τὴ χειρότερη τιμωρία. Ἔτσι πολλὲς φορές, παίζοντας μὲ τὶς κοῦκλες της, ἔλεγε σ' ἐκείνη ποὺ ἔκανε δῆθεν ἀταξίες:

— Ἂν δὲν καθήσης φρόνιμη θὰ σὲ βγάλω στὸ μπαλκόνι τοῦ παλατιοῦ νὰ σὲ ζητωκραυγάση ὁ λαός...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἐμεῖς, καὶ ὅλοι οἱ πολιτισμένοι λαοί ἄλλωστε, δὲν μεταχειριζόμαστε τὰ πόδια μας παρὰ μόνο γιὰ νὰ περπατοῦμε. Οἱ ἄλλοι ὅμως λαοὶ ποὺ δὲν σκλαβώνουν καὶ δὲν περιορίζουν τὰ πόδια τους μέσα σὲ στενόχωρα παπούτσια, ἀλλὰ ἢ περπατοῦν ἐντελῶς ξυπόλυτοι ἢ φοροῦν ἐλαφρὲς πάνινες παντοῦφλες, ὅπως π. χ. οἱ Κινέζοι, τὰ μεταχειρίζονται καὶ γι' ἄλλες χρήσεις.

Π. χ. πολλοὶ Κινέζοι χωρικοὶ δίνουν στὸ μεγάλο δάχτυλο τοῦ ποδιοῦ τους τόση εὐλυγισία, ὥστε μποροῦν νὰ πιάνουν μ' αὐτὸ ὡρισμένα ἀντικείμενα ἀπὸ χάμω καὶ νὰ τὰ σηκώνουν ψηλά. Οἱ κινέζοι ναυτικοὶ ποὺ περνοῦν ὅλη τους τὴ ζωὴ στὰ ποτάμια καὶ στὴ θάλασσα ἔχουν μάθει καὶ τραβοῦν θαυμάσια κουπὶ μὲ τὰ πόδια. Πιάνουν τὸ κουπὶ στερὰ ἀνάμεσα στὸ μεγάλο δάκτυλο τοῦ ποδιοῦ καὶ στὰ ἄλλα καὶ τὸ κουνοῦν ἀνεβοκατεβάζοντας τὶς γάμπες. Τὰ χέρια τους τὰ χρησιμοποιοῦν εἴτε γιὰ νὰ κρατοῦν τὸ τιμόνι, εἴτε γιὰ νὰ τραβοῦν καὶ μ' αὐτὰ κουπί, ὅποτε θέλουν νὰ τρέξη γρηγορώτερα ἡ βάρκα τους.

Συχνὰ συμβαίνει ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν χάσει τὰ χέρια τους ἀπὸ δυστύχημα, νὰ ἐξασκοῦν τὰ πόδια τους σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε νὰ μποροῦν μ' αὐτὰ νὰ ἀντικαταστήσουν στὴν ἐντέλεια τὰ χέρια ποὺ τοὺς λείπουν. Ἔτσι π. χ. ὁ ἀπηρος Γάλλος ζωγράφος Ντυκορνὲ ζωγράφιζε μὲ τὰ πόδια του. Καὶ οἱ πίνακές του ἦταν πιὸ καλλιτεχνικοὶ καὶ καλοκαμωμένοι ἀπὸ πολλῶν ζωγράφων ποὺ ἔχουν καὶ τὰ δυό τους χέρια!...

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΑΣ

ΤΑ ΑΣΓΕΙΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ παίζεται στὸν κῆπο ἢ στὴν αὐλὴ καὶ τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ σχηματίζουν ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο κύκλο καὶ νὰ στέκονται ὁπωσδήποτε μακρυὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, γιὰ νὰ ἔχουν κάποια ἐλευθερία στὶς κινήσεις τους.

Ἕνα παιδὶ παίρνει στὰ χέρια του μιὰ μπάλλα τοῦ φουτμπὸλ ἢ ἕνα μεγάλο τόπι καὶ τὸ πετάει σὲ ἄλλο. Ἐκεῖνο πρέπει νὰ τὸ πιάση ἢ νὰ τὸ κλωτσήση μὲ τὴ σειρό του, ἂν ὅμως δὲν τὸ πετύχη, τότε εἶνε ὑποχρεωμένο νὰ μείνη στὴν ἴδια ἀκριβῶς στάσι ποὺ βρισκόταν τὴν ὥρα ποὺ δοκίμασε νὰ πιάση τὸ μπαλόνι, ἢ μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα, ἢ μὲ τὸπόδι σηκωμένο στὸν ἀέρα κ.τ.λ.

Τὴν κωμικὴ αὐτὴ στάσι τὴν κρατεῖ ὡς τὸ τέλος τῆς παρτίδας κι' ἔτσι μὲ τὴ σειρά τους ὅλα τὰ παιδιὰ στέκονται ἀκίνητα σὰν ἀγάλματα καὶ γελοῦν μὲ τὴν καρδιά τους. Ὅποιος μείνει τελευταῖος εἶνε ὁ νικητής.

Η ΚΥΡΑ ΖΑΜΠΕΤΑ ΚΑΙ Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ

Θ' ἀναρωτηθῆτε χωρὶς ἄλλο, βλέποντας τὴν παραπάνω μουντζούρα μὲ τὰ λευκὰ χωρίσματα τί σχέσι μπορεῖ νὰ ἔχει μὲ τὴν κυρὰ Ζαμπέτα καὶ τὸ γάτο της Γιὰ νὰ τὸ καταλάβετε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κόψετε τὴν εἰκόνα στὰ λευκά της χωρίσματα σ' ἐννέα κομμάτια δηλαδή. Ἔπειτα συναρμολογεῖτε τὰ κομμάτια αὐτά, ἔτσι ὥστε νὰ σχηματίσετε μιὰ σκιαγραφία ποὺ παριστάνει μιὰ γυναῖκα—τὴν κυρὰ-Ζαμπέτα —καὶ τὸ γάτο της.

Ἡ λύσις τοῦ παιχνιδιοῦ αὐτοῦ θὰ δημοσιευθῆ σὲ προσεχὲς φύλλο.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Τὴν τάξιν τῶν γραμμάτων στρατηγοῦ
τῆς Σπάρτης, φίλοι, ἀλλάξετε.
Κι' ὁ κόπος σας ἀμείβεται... Ἰδού!
Καθεὶς σας ξεκουράζεται.

ΚΥΒΟΛΕΞΟΝ

* * * * * = χρῆμα
* * * * * = βασίλισσα τῆς Σπάρτης
* * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* * * * * = ἐπίθετον.
* * * * * = ὑδρόβιον πτηνόν.

Καθέτως καὶ ὁριζοντίως ἀναγινώσκονται τὰ αὐτά.

ΑΚΡΟΣΤΟΙΧΙΣ

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ἡγουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἕνα ἀγαπημένο σας σύντροφο, καὶ τὰ δεύτερα χώραν ποὺ ἀπασχολεῖ τελευταίως τὴν παγκόσμιον κοινὴν γνώμην.

1. Δοξασμένο χωρίο τῆς Ἀττικῆς. 2. Ὀροσειρὰ τῆς Ἑλλάδος. 3. Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. 4. Στενὸς συγγενής. 5. Πρωτεύουσα τῆς Εὐρώπης. 6. Στρατηγὸς τῶν Θηβῶν. 7. Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης. 8. Μέρος εὐχάριστον τῆς ἐρήμου.